

Hétfvári Andrea

Vetésforgó

Időnként új vagyok, akár a mag,
és – érthetetlen – néha nagyon régi,
ma mozdulatom szanti indián,
és holnap talán földi lesz vagy égi,

a létra hosszán számolatlanul
sorakoznak a lépcsőfokok, és még
azután is nehéz megmondani,
a fönti vagy a lenti lesz a mérték,

az egész kert múltját és jövőjét
a fán a körte önmagában hordja,
az önarcképek fényképalbumából
készül portréja, és azután sorra
veszi, hogy ki is lehet ő,
a mindöröktől fogva létező.

Visszaépül

Visszaépül végül újra minden,
kívül-belül a fában repedés,
térképsötétben újra menetelni,
aztán az útra visszamenni, és

felkúszni egyenként az évgyűrűkbe,
aztán megjárni mélygyökérzetet,
recseg-ropog a lomb, ledől pihenni,
a végkifejlet már csak ékezet,

de nélküle nem lehet mégsem teljes
a sötétre írt, vaskos szent irat,
porlepte nyár, kiszáradt dátumok,
az újságokból néhány kézirat
hullik a földre, mint a kész avar –
hogyan lehet az, hogy most már nem zavar?